

# "het gezin"

Het gezin bestond uit elf kinderen. Ze waren allemaal verschillend. Er waren zes jongens en vijf meisjes in de leeftijd van vier tot tweeëntwintig jaar. De oudste was al het huis uit, een man eigenlijk al, en was verpleegkundige in de psychiatrie. Hij was erg gehecht aan zijn ouders en kwam zo vaak mogelijk langs. Ook was hij gek op zijn broers en zusters, hoewel dat niet bij allemaal wederzijds was. De tweede bijvoorbeeld was helemaal de verkeerde kant opgegaan. Ze had een vriend, die criminele relaties had en was zelf ook al enkele malen met de politie in aanraking geweest. De derde, een meisje van achttien studeerde architectuur, dacht politiek nogal radicaal en was bepaald niet makkelijk in de omgang. Zo waren ze allemaal anders, de één gevoelig, de ander rationeel, er zat ook een behoorlijke egoïst bij en ga zo maar door. De ouders waren blij dat het met sommige van hun kinderen goed ging, hadden verdriet over degenen met wie het minder ging. Toch stond de deur voor àl hun kinderen open en ze hielden van allemaal. Evenveel? Liefde is niet in grammen te meten, noch in afstand. De liefde was voor geen van hun kinderen dezelfde, want ze waren allemaal anders. Dat het ene kind dacht dat er van hèm of háár niet of minder gehouden werd, dat lag niet aan de ouders. Sommigen ervaren gevoelens anders dan anderen.

Niet alle ouders houden van hun kinderen, dat is natuurlijk waar.

Bovenstaand gezin is natuurlijk symbolisch, maar ik wil duidelijk maken dat liefde er wel kan zijn, maar dat, als je er persé niets van wilt weten, je het ook niet zult ervaren.

Hiermee sluit ik dit onderwerp af. Ik ben uitgepraat.

© november 2009, Alida, BasicPublishing.nl